

„Zsák, zsák, teli zsák...”

Kicsilány dúdolgatott magában, miközben a színes ceruzáit hegyezte a konyhai asztalnál.

- Mit énekelsz kis kincsem? Olyan ismerős ez nekem! - Emelte fel nagymama a tekintetét az olvasásból.

- Hát a „Hull a pelyhest”. Az oviban is ezt gyakoroltuk ma. Meg verset is tanultunk a Télapónak, de azt még nem tudom.

- Még van időd megtanulni! - nyugtatta meg mama. - A jó, öreg, szakállas csak a jövő héten várható. Ezt a dalt azért elénekelhetnéd nekem!

- Szívesen! - Tette le Kicsilány a ceruzát, azzal rá is zendített: - Hull a pelyhes fehér hó, jöjj el kedves Télapó!...

A második versszakot már együtt dalolták:

- Nagy szakállú Télapó, jó gyermek barátja...

A nótázás végeztével kölcsönösen megtapsolták egymást.

- Igazán hozhatna valamit neked is az a Télapó, ha ilyen szépen énekelsz hozzá!

- mondta Kicsilány.

- Ő csak a gyermekeket szokta megajándékozni. Azt gondolja magában: a jó gyermek úgyis megkínálja a nagyit is az édességekből.

- Így is lesz nagyikám!- szólta az ígéret, miközben egy lapot tolt mama elé. - Rajzolnál nekem egy Télapót erre a rajzlapra? Én kiszínezném, csak rajzold meg! Én nem tudok olyan szépet, mint te.

- Jó, megpróbálom... de tudod mit? Amíg én rajzolok, te énekelsz, s amíg te színezel, én mesélek. Jó lesz?

- Jó hát! Már kezdhethük is!

Azzal lendült a ceruza, szállt az ének, majd surrogott a ceruza, s szólt a mese.

A szép téli estén nagy a csendesség odakint. Vacsora után kevesen járnak az utcán, s akkor már a kutyák is elcsendesednek. Nem így az első hó

megérkezésekor! Ha már egy hógolyónyt össze lehet szedni belőle, biztos, hogy oda a csendesség!

Az Óramanó egyik délután arra figyelt fel, hogy a konyhában égett a villany, de senki nem volt bent. Az óraláncszemek éppen elfogytak, így neki nem maradt semmi dolga. Kintről hangos, jókedvű ricsaj hallatszott. Kidugta a fejét az órából, de onnan nem látott ki az ablakon. Gyorsan leereszkedett az óraláncon, s fel az ablakba. Elámulva nézte amint fehér pelyhek hullanak az égből. Égett az udvari lámpa, s így jól látta, hogy az egész család az udvaron játszik. Dobálták egymást a fehér pelyhekből gyúrt labdákkal, s közben nagyokat kacagtak. Jókedvűen kergetőztek, bolondoztak mindnyájan. Addig-addig leskelődött, hogy nem vette észre amint nagymama - miután kint leverte csizmájáról a havat - benyitott az ajtón. Manócska leugrott az ablakból, s egyenesen Erzsike csizmájába érkezett. Kibújni már nem mert, ezért meghúzódott a kis csizma orrában. Jó meleg volt ott bent, s tudta, hogy ez a kis lábbeli Erzsike óvodába járó csizmája, amit majd csak reggel fog felhúzni. Addig Ő még százszor is visszalopózhat az órába, éjjel lesz rá elég ideje!

Kisvártatva mindenki visszatért a konyhába.

- Erzsikém! Megtisztítottad a kis csizmádat?- kérdezte anya.

- Persze! Nézd csak milyen szép tiszta!- emelte fel Erzsike és mutatta meg anyukájának a kis piros lábravalókat.

Manócska majd holtra vált félelmében, s alig tudott megkapaszkodni, mikor hirtelen magasra lendítették a rejtekhelyével együtt.

- Jól van, akkor talán ki is tehetnéd az ablakba!- hagyta helyben anya- Úgyis eljött már a lefekvés ideje.

Na, ezt Erzsikének sem kellett kétszer mondani! Szinte kiröppent az ajtón, s már egy pillanat múlva bentről nézte, hogy szépen áll-e egymás mögött az ablakpárkányon a két kis piros csizma.

- Anya! Mikor jön a Télapó? - faggatta anyukáját.

- Majd, ha már mindenki alszik. Tudod, nagyon sok helyre kell mennie. Ne

aggódj, mire megvirrad, biztosan meglesz az ajándékod!

Ezzel aztán mindenki bement a szobába, csönd lett a konyhában.

Manócska óvatosan felkapaszkodott a csizmaszárban, és körülnézett az udvaron. Már nem hulltak a pelyhek, de elég hideg volt. Kimászott, s ott a párkányon megismerkedett a hóval: finom puha, de a melegtől elolvad, vízzé változik. Már éppen visszamászott a jó melegbe, mikor meghallotta, hogy valaki óvatosan lenyomja az utcai kisajtó kilincset.

Vajon ki lehet az ilyen későn? - lesett oda Manócska. - Csak nem valami tolvaj?!

Öreg bácsi lépkedett lassan egyre közelebb. Piros volt a sapkája meg a kabátja, fehér prémmel szegélyezve. Hosszú fehér szakállán még ült egy-két hópihe.

Többet nem látott Manócska, mert visszamenekült a csizma orrába.

Nem is igen tudott onnan kibújni! Az apóka ugyanis teletömködte a csizmát valami recsegős zacskóval, amivel Manócskát egyúttal be is zárta a rejtekébe. Ó egek! Hogyan fog Ő most visszamenni az órába?! Meg aztán Erzsikének ezt a lábbelit reggel fel kell húznia! Mi lesz, ha kiemeli ezt a recsegős papírt, s Őt észre veszi? S vajon ki volt ez az apóka, s miért tömködte tele ezt a csizmát?

Addig-addig tépelődött magában, míg odakint kivilágosodott. Ezt Manócska csak onnan vette észre, hogy valaki felkapta a kis csizmákat, beszaladt vele, s nagy örömmel kiáltotta:

- Nézd mama! Itt járt a Téalapó!

Közben a kis lábravalót a földre ejtve előkapta, s bontogatni kezdte a csomagot. Manócska pedig azon nyomban bebújt a szekrény alá, s az első adandó alkalommal visszaurrant a helyére. Míg a dolgára várt csak azon bánkódott: miért is nincs olyan pici apóka aki az Ő pici csizmácskájába is tehetne egy ici-pici ajándékot?

- Nahát! Én meg annyira figyeltem a mesédre nagyikám, hogy véletlenül rózsaszínűre festettem a Téalapó sapkáját! - tette le Kicsilány a ceruzát. - Ugye nem baj?

- Nem hát kis kincsem! Ez még jobban is áll neki, mint a piros!- simogatta meg kis unokája fejét szeretettel nagymama.